

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 707
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΠΕΜΠΤΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Τὰ πολλὰ κρούσματα καταποντισμοῦ καὶ ἐμπορικῶν πλοίων ὑπὸ τορπίλλης ἐχθρικοῦ ὑποβρυχίου, ἐνέπνευσαν ὄχι μόνον διάφορα μέσα καταπολεμήσεως τῶν ὑποβρυχίων ἢ ἀποφυγῆς τοῦ τορπιλλισμοῦ ἐκ μέρους αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μεθόδους διὰ περίπτωσιν τορπιλλισμοῦ. Εἰς τὰ πληρώματα δὲ καὶ τοὺς ἐπιβάτας τῶν ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων διανέμονται σωσίβια, τὰ ὅποια οὗτοι φέρουν διαρκῶς κατὰ τὸν πλοῦν. Περὶ τῆς χρήσεως δὲ τῶν σωσίβιων, καθὼς καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ κάμουν ἐὰν τὸ πλοῖον κτυπηθῇ ὑπὸ τορπίλλης καὶ ἐπέλθῃ ἀνάγκη ἐγκαταλείψεως γίνονται μαθήματα πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου ἢ ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ. — ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έστωτε. έτηρ. 3ρ. 10 ξέμ. 3ρ. 5. — Έξωτερ. έτηρ. 3ρ. 15 ξέμ. 3ρ. 8. — Ρωσίας έτηρ. 3ρ. 6 ξέμ. 8. — Αμερικής έτηρ. 3ρ. 5 ξέμ. 2η
Αί έγγραφαι δέχονται και λήγουν οιαδήποτε εποχήν του έτους. Οδμήρια αήτης έγγραφής λαμβάνεται ότι δύνανται να συνοδεύεται υπό του αντιμην

ΘΑ ΕΙΣΒΑΛΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ;

(ΤΡΙΤΗ, 1 Δεκεμβρίου)

Τώρα που ο πόλεμος μετεφερόνται εντός του Έλληνικού εδάφους γεννιέται το πρόβλημα, περ απ' αρχής μας ηπέλλει. Θα καταδιώξουν εντός αυτού οι Αυστρογερμανοί μόνον τα υποχώροντα Άγγλογαλικά στρατεύματα ή θα εισβάλουν και οι Βούλγαροι ;

Αι άντικυβερνητικά έφημερίδες Ισχυρίζονται ότι θα γίνη το τελευταίον τουτο, λόγω του ότι παρά την Έλληνικήν μεθόριον δεν υπάρχει επαρκής αριθμός Αυστρογερμανικών στρατευμάτων.

Και είνε αληθές ότι αν σημειωθή Βουλγαρική εισβολή, τότε ή κατάσταση τραχύνεται και ή οδδετερότης μας κινδυνεύει, εφόσον κινδυνεύει ή ασφάλειά μας.

Η γαλήνη όμως μετά της οποίας ή Κυβέρνησις αντιμετωπίζει τα γεγονότα γεννά την έλπίδα ότι έγιναν ήδη αι αναγκαίαι συνεννοήσεις με τας Κεντρικάς Δυνάμεις προς αποσώβησιν της Βουλγαρικής εισβολής.

Η δέ απλή λογική ένθαρρύνει την έλπίδα αυτήν διότι βέβαια δεν θα θελήση ούτε ή Γερμανία ούτε ή Βουλγαρία να δώσουν άφορμήν έπως τούς προστεθή νέος αντίπαλος, ή Έλλάς.

Συμφέρουσα διά τας Κεντρικάς Αυστραλίας είνε ή Έλληνική οδδετερότης. Αν δέ οι Σύμμαχοι της Συνεννόησεως προσεπάθησαν πολυτρόπως να την ματαιώσουν προφανές συμφέρον των αντιπάλων των είνε να την διατηρήσουν.

Και θα διατηρηθή ή οδδετερότης εφόσον δεν διέλθη Βουλγαρικός στρατός την Έλληνικήν μεθόριον.

Δια τούτο πιστεύομεν ότι έγιναν ήδη αι απαιτούμεναι συνεννοήσεις και ή θέσις της Έλλάδος θα παραμείνη ή αυτή ως μέχρι τούδε, το μόνον δέ θλιβερόν γεγονός του έπεισοδίου τούτου του μεγάλου πολέμου, θα είνε ή δοκιμασία την οποίαν θα υποστή μέγα μέρος της άτυχοϋς Μακεδονίας.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΓΝΩΜΑΙ

Πάντες γνωρίζουν ότι είνε ασφαλέστερον πράγμα ή ευεργεσία ή δύναμις. Καθόσον ή δύναμις δεν είνε δυνατόν παρά να έπηρεασθή υπό του χρόνου, έν ή ευεργεσία παραμένει άμετάβλητος.

Διάν Δ' Χρυσόστομος

Από κάθε συμφωνία ο άνθρωπος δύναται να πορισθί ώφέλειαν ως άποσταγμα βαρύτιμον εκ μικρών στοιχείων και ύλης ακαθάτου ή δηλητηριώδους.

Σαίξπηρ

Μερικά ιδέαι είνε τόσον ώραία, και φωτεινά, ώστε όταν τας άκούη κανείς ευχαριστείται όσον και όταν αναβαίνει δεινρόφροντος και εύδοχ λόφον διά να απολαύση τας χάριτας της Αλήθειας.

Κνούν Χάμψον

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Έν από τα διαχερότερα προβλήματα, τα οποία ώρθώθησαν πρό της Ανακρίσεως με το μυστηριώδες έκείνο έγκλημα του Νεκροταφείου ήτο και ή εξακριβώσις της ώρας. Πότε άκριβώς ήκούσθη ο πυροβολισμός ; Είς τίν ή αρχήν ήτο το χάος και ή σύγχυσις. Άλλος έλεγε «βαδύ-βαδύ», άλλος «το σούσπομα», άλλος «μα άναψαν τα φώτα», άλλος «αργά», άλλος «γρήγος». Το μόνον βέβαιον ήτο, ότι, είς τας δέκα και τέταρτον, το πτώμα της δολοφονηθείσης είνε άνακαλυφθή. Άλλά κατέκετο πρό μιας ώρας, πρό μιας, πρό δύο ώρών ; Κανείς δεν έτυχε να κυττάξη τ' ώρολόγι του, όταν ήκουσε τον πυροβολισμόν, διά τον άπλούστατον λόγον, ότι... δεν είνε ώρολόγι. Μερικοί μάλιστα άπεδείχθη, ότι δεν είχαν ούτε άντίληψιν του χρόνου και ήμπορούσαν να εκλάβουν την δεκάτην ώραν της νυκτός διά «βαδύ-βαδύ».

Επιτέλους, ένας νέος φοιτητής, κατοικών παρά την όδον Αναπαύσεως, παρουσιάσθη αυτοκλήτως είς τήν Αγάριον και έδήλωσεν, ότι την στιγμήν που ήκουσε τον πυροβολισμόν, τας κραυγάς της γυναίκας και τα κλαυμυρίσματα της μικράς, έντύπησε τ' ώρολόγι του και είδεν ότι ήτο δέκα παρά τέταρτον. Άν δεν ήτο και ο πρακτικός αυτός άνθρωπος, κανείς δεν θα ήξευρεν άκριβή την άκριβή ώραν του έγκλήματος, ούτε καν έκείνος που το έκαμε, διότι είνε ζήτημα άν θα είχε την ψυχραιμία να κυττάξη φεύγον τ' ώρολόγι του...

Είς τας πλείστας των υποθέσεων, ο προσδιορισμός αυτός της ώρας είνε τόσον σπουδαίος, όσον και δυσχερές. Το πλήθος των μαρτύρων δεν χρησιμεύει έδω είς τίποτε. Κ' έκείνοι άκόμη, οι όποιοι δεν έχουν συμφέρον να διαστρέψουν την αλήθειαν, δεν είνε είς θέσιν ναπαινίσουν παρά μ' ένα περίπου. Η διαφορά μεταξύ των διαφόρων μαρτυριών είνε πολλήκις ώρων ολοκληρών, του όποιου έπωφελούντο πάντοτε οι συνήγοροι, είτε διά να γενιούν μίαν άμφιβολίαν είς το πνεύμα των ένόρκων. Έτυχε πολλάκις να παρακολουθήσθ, ως έπρεπε, υποθέσεις, είς τας οποίας ο προσδιορισμός της ώρας ήτο το πάν, κ' ένθυμώμαι πόσον κοπον μάς έδιδεν ή έξέλιξις και ο συμβιβασμός των διαφόρων μαρτυριών. Άλλά διά να ίδητε και σεις την μεγάλην δυσκολίαν, δεν έχετε παρά να κάμετε το έξης διασκεδαστικόν πείραμα. Χδές το πρωί, παραδείγματός : χάριν, είς τας ένδεκα άκριβώς, υποτίθεται, ότι έτυχε να ίδητε τ' ώρολόγι σας, — σάς έπισκέφθη κατ' οίκον ένας φίλος. Ερωτήσατε σήμερον τούς άνθρώπους του σπιτιού σας τί ώραν τον είδαν ή τον ήκουσαν ναπαβαίνει : τούς γέροους σας, τούς νέους σας, τούς μικρούς σας, τούς υπηρέτας σας, όλους. Θα είνε θαύμα άν θα σας πη ένας την άκριβή ώραν. Άλλος δεν θα ξέρη, άλλος δεν θα θυμάται. Άλλος δεν θα πρόσεξε, και άλλος θα εκλαμβάνη την ένδεκάτην διά δεκάτην ή διά μεσημέρι.

Μίαν φοράν, είς το δικαστήριον, παρουσιάσθη ένας μάρτυς, άνθρωπος του λαού, νησιώτης νομίζω, ο όποιος, ένφ κατά τάλλα μάς έφάνη φιλαλήτης, διά την ώραν του έγκλήματος μάς έλεγε προφανώς ψεύματα. Δεν ήξεύρομεν πώς να το εξηγήσωμεν και άρχίσαμεν να φρονημέθα μήπως και εις αυτό μάς έλεγε την αλήθειαν, και τότε άνεστρέφεται όλον το προσηγγίζον οικοδόμημα, το άνεγερθέν με τόσον κόπον, — διαν μου ήλθεν ή έμπνευσις να τον έρωτήσω :

Τι ώρα είνε τώρα που μάς μιλάς, γέρο μου ;

Μ' έντύπησεν έκπληκτος και άπεκρίθη :

— Δέν βασιτάω ρολόϊ.

— Μά, άπάγω-κάτω... πόσο καρατάρεις πώς είνε ;

— Ο μάρτυς έσέκθη όλίγον και με διαταγόν άπεκρίθη :

— Πέντε... πέντε μισ... ίσια μ' έκει !

Ε, ή ώρα ήτο έπτά περασμένες. Άλλά το συννεφώδες έκείνο άπόγευμα του Δεκεμβρίου είνε άνάγη τα φώτα της αιδούσης από της τέσσερας. Ητο πλέον φανερόν ότι ο μάρτυς δεν είχε άκριβή άντίληψιν του χρόνου και

καλή τη πίστει μάς έλεγεν άλλ' άντ' άλλων. Άλλοτε πάλιν, Νοέμβριον μήνα, ένφ έδικάετο φόνος, ο όποιος συνέβη είς την Κολοκυνθού άπόγευμα έπίσης Νοεμβρίου, παρουσιάσθη ένας μάρτυς, ο όποιος Ισχυρίσθη ότι ή ώρα ήτο έξη άλλ' όταν τον ήρώτησαν, άν έκείνην την ώραν τα φώτα ήσαν άναμμένα, έβεβαίωσεν ότι όχι, δεν ήσαν. Αυτό ήτο πολύ σπουδαίον και ο συνήγορος το σημείωσε διά να το έπωφεληθή. Είπε λοιπόν, μεταξύ των άλλων, είς την μακροσκελεστάτην του άνέρευσιν, που όλοι ήχημέθα να τελειώση :

— Διά να είνε ορθομένα τα φώτα, ως έβεβαίωσεν ένας πολύ άξιόπιστος μάρτυς, σημαίνει, ότι το έγκλημα δεν έλαβε χώραν είς τας έξη, άλλα πολύ ένωρίτερον και από τας πέντε, πως και τα φώτα της αιδούσης άνάμμενα, όποια ήγάμαεν από τας πέντε παρά είκοσι !

Και ο πρόεδρος, διακόπτον :

— Ναι, μά να ίδούμε πότε θα τα ορίσουμε !

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΟΝ

28 Νοεμβρίου — 1 Δεκεμβρίου 1915

Η Επιστράτευσίς μας

— Άνεκλήθησαν οι βοηθητικοί οΐτινες είχαν άπολυθή έπειδή παρέδωκαν έπλα.

— Επετράπη ίνα είς τον οίλων των διηγήσεων να διδασκάλων φοιτήσουν και οι τελειόφοιτοι άν έχουν έτησίαν υπηρεσίαν εν λόχφ.

— Ευστηματοποιήθη ή διανομή χρηματικού βοηθήματος είς τας οικογενείας των άπορων επιστράτων.

— Ο Ύπουργός των Στρατιωτικών κ. Γι. αγγάκτας έπεθεώρησε την έν Πειραιεί Γενικήν Αποθήκην του Στρατού, εξετάσας λεπτομερώς τα διαμερίσματα όπου έχουν άποθηκευθή διάφορα πολεμικά είδη.

Ο πόλεμος

— Σημαντικά δυνάμεις Γερμανικού και Αυστριακού μηχανικού καταγίνονται έσπευσμένως είς προκαταρκτικήν έργασίαν εν τη Βαλκανική προς μεταφοράν στρατευμάτων είς την Κωνσταντινούπολιν και την Αίγυπτον.

— Η υποχώρησις του Σερβικού στρατού συντελείται εν πλήρει τάξει.

— Εν Άγγλία ή κατά το σύστημα του λόρδου Δέρβυ στρατολογία έθελοντών έπέφερεν άριστά αποτελέσματα και υπήρξεν άνάγκη ένγκα τούτου ίδρύσεως και νέων στρατολογικών γραφείων.

— Έκαγονίσθησαν υπό του πολεμικού συμβουλίου των Συμμάχων όλα τα έκρηκθή ζητήματα εν πλήρει όμοφωνία.

— Οι Αυστρογερμανοί του Βαλκανικού μετώπου προήλασαν μέχρι της Γευγελής.

— Διατί όχι πενήντα ; προσέθηκε τρίτος.

— Εξήντα τότε, επανέλαβεν ο πρώτος.

— Βιάσθε πολύ, είπε πάλιν ο τρίτος, ένας παγίς μεσήλις, ο όποιος όρέγμετο με την θαρσέ άλλ' υπελόγιζε και τα άργυρά νομίσματα. Προσέφησεν όγδοήκοντα.

— Έκατον πενήντα άργυρά, είπε τότε ο δεύτερος, ένας νεανίσκος, ος όποιος έφαινετο να είχε χρήματα, τα όποια όμως δεν άπέκτησε μόνος του άλλ' εκ πατρικής κληρονομίας.

— Ο τέως πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος εν συνεντεύξει μετά του έν Αθήναις άνταποκρίτου των «Ταίμς» του Λονδίνου προέβη είς δηλώσεις, όπαντων είς τας προσφάτους δηλώσεις της Α. Μ. του Βασιλέως Κωνσταντίνου.

— Κατ' έπίσημον άνακοίνωσιν προς την Κυβέρνησιν ήρθη ο άποκλεισμός του ελληνικού έμπορίου υπό των Δυνάμεων της Ανάντ.

— Η Ιταλία πιθανότατα δεν θα συμμεθέη του άγώνος της Ανάντ είς την Βαλκανικήν.

— Είς το δυτικόν, το άνατολικόν και το ιταλικόν μέτωπον μικραί μάχαι άνευ μεταβολής της καταστάσεως.

— Η καλή έκλογή φίλου, δεικνύει το πνεύμα του εκλέγοντος αυτόν.

— Εύτυχημένοι έκείνοι που τίποτε δεν έχασαν και τίποτε δεν έχητούν.

8 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο βασιλεύς την έντύπησεν είς τα μαύρα μάτια.

Και ήτο ως να την ήρώτα το βλέμμα του :

«Νά εσ πιστεύωσ ;»

Και ήτο ως να έλεγε το βλέμμα της :

«Τι κόμμα να μή σ' εύρισκα πρωτύτερα !»

Την στιγμήν έκείνην ο γέρον έδωκε το σύνθημα και οι κήρυκες εφώνεζαν ότι άρχίζει ή τελετή και παρότρυναν το πλήθος να σιωπήση.

Πράγματι έγιναν άμέσως ήσυχία, ο δέ γέρον, μίο σεβασμία μορφή με μακράν κατάλευκην γενειάδα, με φρούδια λευκά έπίση, με όγκωδη καλύπτραν είς την κεφαλήν, με ποδιές λευκών φόρεμα, σχιστόν έκτερόθεν, έσηκώθη από το έδωλόν, το όποιον έχρησήμεν ως πρόχειρος έδρα του και ήρχισε να βηματίζει με μεγαλοπρεπείαν, ή οποία είς τον Βασίλεα Νινον δεν έφάνη διόλου άστεία, άνα μέσον γυναικών και άνδρών, εξεστάν με το βαθύ και σοβαρόν του βλέμμα τας ύποψηρίους.

Τρεις φορές διεσκέλισε το διάστημα, είς το όποιο ήσαν παρτεταγμένοι διά να πείση την συνέπειάν του ποία ήτο ή ώραίστη, την οποίαν θ' έπρότεινεν πρώτην.

«Επί τέλους έστράμην έμπρός είς μίαν ζωνήν, και καί την ήρώτησεν. Όλοι παρτεταγμένοι με περιέτριαν την κόρην, διότι ένόησαν ότι είς αυτήν έπρεσεν ο κλήρος να παρουσιάσθ πρώτην.

Κατόπιν ο γέρον έστράφη προς τούς κήρυκες, οι όποιοι εφώνεζαν :

— Θαρσέ, είκοσιν έτών, κόρη του Άβρεναδίου, φιλοπλάστου είς την Νινευή.

Έκ του όμυλου των γυναικών έπροχώρησε τότε είς το μέσον ή θαρσέ, διά να την ίδουν καλύτερα οι ένδιαφερόμενοι.

Είχε το ύψος έντροπάλιν και έφαινετο περισσότερο συγκινημένη παρά ύπερήφανος.

— Τριάντα άργυρά νομίσματα, είπε μία φωνή.

«Ητο ένας νέος ευειδής. Η θαρσέ τον προσέβλεπε με κάποιον φόβον, διότι ήτο πράγματι όλίγον άπότομον να άκούη μία κόρη την φωνήν του άγοραστήου της, ο όποιος έμελλε να γίνη και σύμφρονος του βίου της.

Η Ζανθή άξίζει διά σαράντα είπεν ένας άλλος.

— Διατί όχι πενήντα ; προσέθηκε τρίτος.

— Εξήντα τότε, επανέλαβεν ο πρώτος.

— Βιάσθε πολύ, είπε πάλιν ο τρίτος, ένας παγίς μεσήλις, ο όποιος όρέγμετο με την θαρσέ άλλ' υπελόγιζε και τα άργυρά νομίσματα. Προσέφησεν όγδοήκοντα.

— Έκατον πενήντα άργυρά, είπε τότε ο δεύτερος, ένας νεανίσκος, ος όποιος έφαινετο να είχε χρήματα, τα όποια όμως δεν άπέκτησε μόνος του άλλ' εκ πατρικής κληρονομίας.

— Ο τέως πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος εν συνεντεύξει μετά του έν Αθήναις άνταποκρίτου των «Ταίμς» του Λονδίνου προέβη είς δηλώσεις, όπαντων είς τας προσφάτους δηλώσεις της Α. Μ. του Βασιλέως Κωνσταντίνου.

— Κατ' έπίσημον άνακοίνωσιν προς την Κυβέρνησιν ήρθη ο άποκλεισμός του ελληνικού έμπορίου υπό των Δυνάμεων της Ανάντ.

— Η Ιταλία πιθανότατα δεν θα συμμεθέη του άγώνος της Ανάντ είς την Βαλκανικήν.

— Είς το δυτικόν, το άνατολικόν και το ιταλικόν μέτωπον μικραί μάχαι άνευ μεταβολής της καταστάσεως.

— Η καλή έκλογή φίλου, δεικνύει το πνεύμα του εκλέγοντος αυτόν.

— Εύτυχημένοι έκείνοι που τίποτε δεν έχασαν και τίποτε δεν έχητούν.

Ο γέρον έστράμην έμπρός είς μίαν ζωνήν, και καί την ήρώτησεν. Όλοι παρτεταγμένοι με περιέτριαν την κόρην, διότι ένόησαν ότι είς αυτήν έπρεσεν ο κλήρος να παρουσιάσθ πρώτην.

Κατόπιν ο γέρον έστράφη προς τούς κήρυκες, οι όποιοι εφώνεζαν :

— Θαρσέ, είκοσιν έτών, κόρη του Άβρεναδίου, φιλοπλάστου είς την Νινευή.

Έκ του όμυλου των γυναικών έπροχώρησε τότε είς το μέσον ή θαρσέ, διά να την ίδουν καλύτερα οι ένδιαφερόμενοι.

Είχε το ύψος έντροπάλιν και έφαινετο περισσότερο συγκινημένη παρά ύπερήφανος.

— Τριάντα άργυρά νομίσματα, είπε μία φωνή.

«Ητο ένας νέος ευειδής. Η θαρσέ τον προσέβλεπε με κάποιον φόβον, διότι ήτο πράγματι όλίγον άπότομον να άκούη μία κόρη την φωνήν του άγοραστήου της, ο όποιος έμελλε να γίνη και σύμφρονος του βίου της.

Τοιουτοτρόπως ή πρώτη προταθείσα διά του τιμήματος τούτου κατέστησεν την τελετήν σοβαρότεραν.

Ανελόγουν δέ δέκα άργυρά νομίσματα προς έν χρυσόν και έσπόμενος το πεντακόσια προς πενήντα χρυσά.

Ο γέρον έλαβεν από την χείρα την θαρσέ και την προσέφερεν είς τον νεανίαν, ο όποιος ήγούσε την άγκυλήν του, την έφίλησεν είς το μέτωπον και την έκάρτησε πησίον του, ένφ οι κήρυκες έσημείωναν το δομά του και την κατοικίαν του, διά να εισπράξουν κατόπιν το ποσόν.

Μετά ταύτα οι κήρυκες διεκάλησαν :

— Ελισάβετ, είκοσι δύο έτών, κόρη του Έγώφ, γεωργού είς τα περίχωρα της Νινευή.

Η Ελισάβετ προήλθεν είς το μέσον. Ητο ξανθή έπίσης, με βλέμμα τολημώτερον από της θαρσέ, ένφ οι έμείδια με χάριν και άφέλειαν.

Κατεκυρώθη διά τριακόσια άργυρά νομίσματα είς ένα μεσήλικα.

Ηλθε τότε ή σειρά της τρίτης :

— Οριάντα !, εφώνεζαν οι κήρυκες, έτών δέκα όντώ, κόρη του Άργρά, στρατιώτου του μεγάλου βασιλέως μας, φρονεθέντος είς τον πόλεμον, από την Νινευή.

Πενήντα άργυρά, ήκούσθη μία φωνή.

Η Οριάντα, ή οποία είχε προχωρήσει είς το μέσον αντίκρινος των παύων έκείγον μεσήλικα, ο όποιος διεπραγματεύετο και την θαρσέ.

Εστράφη τότε και είδε με άπελπισίαν τον άγγιστον έκείνον εφάντην, δηλαδή τον βασιλέα, όχι διότι έπερίμενε βοήθειαν από αυτόν — τον έβλεπε πόσον ήτο πτωχός — άλλ' ως να ήθελε να άπομαρτυρήσει ότι πάντως τον άνθρώπον που ήτο ήμπαροσος ν' άγαπήσθ.

Ο βασιλεύς έσφριζε το χέρι του Καλμέρ και ο Καλμέρ είδε τον βασιλέα να άνοκνη όλίγον.

— Τι συμβαίνει ; τον ήρώτησε χαμηλόφρωνος.

— Μου άρέσει πολύ, άπήντησεν έκείνος με άποσπών το βλέμμα του από την Οριάνταν.

— Εξήντα άργυρά, ήκούσθη άλλη φωνή.

— Άλλ' ο βασιλεύς δεν έπρόσεξε πλέον ούτε είς τον νέον πλειοδότην ούτε είς τούς άλλους.

Έκαμεν ένα βήμα προς τα άπρός και εφώνεζε με την μεταλλικήν φωνήν του, είς την οποίαν έδιδε πολλήκις γλυκύτητα, πεπρωθείαν.

— Χίλια χρυσά νομίσματα !.

Η κατάπληξις υπήρξε δι' όλους γενική. Φοβερά όπως ήτο διά την Οριάνταν.

Έκλογίσθη, και άν δεν έσπευσον να την συγκρατήσουν αι άλλαι γυναίκες, ήδυνάτο να πέση.

Τόσφ το άπροσδόκητον την συγκίνησεν.

Εγγονίται το ποσόν τούτο μιν δόξα, οδδε ένθυμεί να είσι να έσθθ άλλοτε είς παρουσίαν πατέρα.

Χίλια χρυσά νομίσματα διά την άποχήν έκείνην ήτο ένας σπάνιος θησαυρός.

«Άλλ' ή κατάπληξις ήτο πεπρωθεία, διότι ή προσφορά δεν προήχθετο από την όπάδα των πλουσίων, άλλ' από ένα άπλοστον άνθρώπον, ο όποιος έφαινετο πτωχός ένάτης.

Ο γέρον συγκινημένος και αυτός έπλησίασε την κόρην και την έώρησε προς τον πλειοδότην, βλέπον αυτόν με άχρόασαν βλέμμα θανατισμού.

Έκείνος ήγούσε την άγκυλήν του, όπως είδε να κάμινον και οι άλλοι.

«Άλλ' ή Οριάντα δεν ήμπερθε να κίνη είς αυτήν, με το ύψος των άλλων γυναικών που έπρόδιδε κάποιαν προσβλητικήν άνορεσίαν, άλλ' άφύη με όρμην και χαράν, ήμπερθε να έλθη εκ της συγκινήσεως, και πάλιν ήλθη από τον μνηστήρα της, τον έφίλησεν ε-

κείνη είς τα μάτια και τα χείλη, και ήτο το φίλημα της ως έκφρασις ότι μόνον μιάς βαθείας ευγνωμοσύνης άλλα και ένός βαθύτερου έρωτος.

Ένφ και έκείνος την έφίλει, ή Οριάντα ένιθύρην, ώστε μοιολογούσα με τον έαυτόν της :

— Μήπως όνειρεούμαι ;... Έκείνος που μου άφισε... Έκείνος που ήθελα... της καρδιάς μου, όχι άλλος.

Και έλεγεν από την χαράν της φράσεις συγκομιμένες, σχεδόν άσυναρτήτους, ως να την είχε χαλσει ή εύτυχία.

Τα μάτια του Καλμέρ είχαν διακρύψει από το θέαμα, ένφ οι άλλοι όλοι παρτεταγμένοι με έκφρασιν θαυμασμού συγχρόνως και τρυφερότητας.

Η στιγμή έκείνη του έγκατακτισμού των ήτο ή ώραία στιγμή κατά την οποίαν σιωπούν μεν τα χείλη άλλα φλυσεύι ολόκληρον το σώμα.

Κάθε έπαφή ήτο μία ύπόσχεσις και ή έλαφροτέρα πίεσις της φλεγόμενης σαρκός ήτο ένας όρκος βαρύς.

Ητο ή στιγμή του μεγάλου συμβολαίου, το όποιον δεν δημιουργείται με λέξεις, άλλα με την θερμότητα του αίματος, του αίματος που όρμη άκράτητον είς όλον το σώμα, ως εάν προσπαθή να διοχετεύση παντού το νέον μήνυμα που φέρε από την καρδίαν, ή ύποία ήρχισε να άγρυπν.

Μετ' όλίγον ήρώτησαν τον μνηστήρα το δομά του. Έκείνος όμως έδωκεν ένα δομα και την διεύθυνσιν του Καλμέρ, όπου έπρόκειτο να μεταβή το ποσόν.

Όταν έτελείσεν ή έσθθ έφγαν και οι τριες μαζί.

Τα άνακτορα δεν άπέθαν πολλο από την πλάστιγγ έκείνην, άλλ' ο βασιλεύς τους παρέσχεν είς μικρούς ελαφρούς δρόμους. Ηθελε να χρονοτηρήσουν όλίγον διά να λάβη καιρόν να προστοιμίσουν την κόρην είς τας έκλήσεις που την έσπεύον.

Έκείνη ήρώτησε κατ' άρχας που είνε ή κατοικία του.

Δέν άπέχει πολύ, της είπε, θα φθάσωμεν άμέσως.

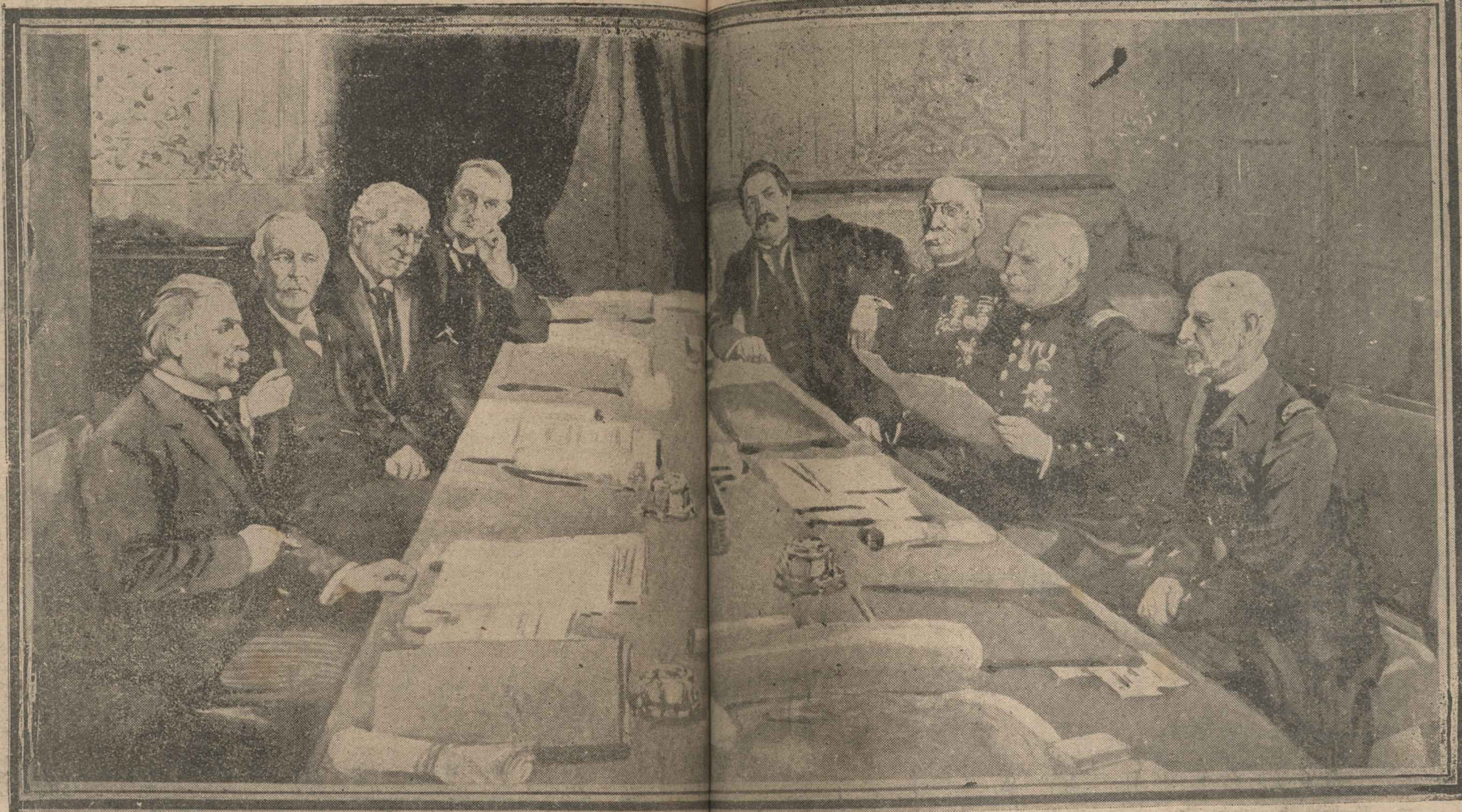
Τι μ' ενδιαφέρει ; Και είς το άκρον του κόσμου να με παρασύρουν, θα πάγω προθύμως όκει να είμαι μαζί σου.

Έπειτα πάλιν τον ήρώτησεν :

— Έχεις γονείς, άδελφούς ;...

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ῥψίστης σπουδαιότη-
τος διὰ τὴν περαιτέρω
ἐξέλιξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ
πολέμου εἶνε τὸ ἐν Παρι-
σίᾳ συνεδριάξον Μέγα
Πολεμικὸν Συμβούλιον
τῶν Συμμάχων. Τὸ Συμ-
βούλιον τοῦτο ἐποπτεύει
εἰς τὰς πόλεμικὰς καὶ
λοιπὰς ἐπιχειρήσεις τῶν
Συμμάχων καὶ καθορίζει
τὰ κατ' αὐτὰς ὑπὸ πνεῦ-
μα ἐνότητος. Ἀποτελεῖ-
ται δὲ ἀπὸ ἐπιφανεῖς πο-
λιτικούς, διπλωμάτας καὶ
στρατιωτικούς. Εἰς τὴν
συνεδρίασιν τὴν ὁποίαν
δεικνύει ἡ παραπλεύρως
εἰκὼν φάνηται καθήμε-

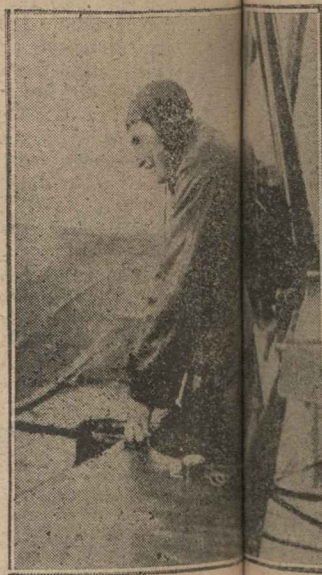

ΠΟΛΕΜΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

νοι ἐξ ἀριστερῶν ὁ Λοῦδ
Ἐξώρτζ ὑπουργὸς τῶν
Πολεμικῶν παρασκευῶν,
Βάλφουρ πρῶτον Πρωθυ-
πουργὸς καὶ ἤδη μέλος
τοῦ Ῥπουργικοῦ Συμ-
βουλίου τῆς Ἀγγλίας, ὁ
πρωθυπουργὸς Ἀσκουῖθ
καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐ-
ξωτερικῶν σὲρ Ἐδουαρδ
Γκρεῦ. Ἐκ δεξιῶν ἀπέ-
ναντι τοῦ Γκρεῦ ὁ πρω-
θυπουργὸς τῆς Γαλλίας
κ. Μπριάν, ὁ στρατηγὸς
Γκαλλιενὶ ὑπουργὸς τῶν
Στρατιωτικῶν, ὁ ἀρχι-
στράτηγος Ζόφφρ καὶ Ἀα-
κᾶς ὑπουργὸς τῶν Ναυτι-
κῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ πόλεμος εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον. — Γάλλοι στρατιῶται πλη-
σίον πολυβόλου καὶ ἔτοιμοι πρὸς ἀποκρούσιν ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως. Οἱ Γάλλοι
φοροῦν τὴν χειμερινήν των ἐξάρτυσιν, καθόσον ὁ καιρὸς εἶνε χιονώδης καὶ δὲν
μάχονται ἐναντίον μόνον τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν δεινῶν τοῦ καιροῦ.

Αὐστριακὸς πλοῦς ἐπὶ
τοῦ ἀεροπλάνου ἀεροπό-
ρος οὗτος Μαρτίνα, εἶνε
ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων ἀερο-
πόρων τοῦ Αὐστριακοῦ πολέμου
δὲ πολλὰς καὶ σπουδαίας μέχρι
τοῦδε, ἰδίως εἰς τὸ μέτωπον.

Τὸ ὀπισθεν ἑνὸς Γαλλικοῦ προχώματος εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον. — Φαίνεται ἡ
θύρα τοῦ οχυρώματος καὶ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἐξωθεν αὐτοῦ ἀναπαυόμενοι μεταξύ των δὲ διακρίνεται
καὶ ἑνας δημοσιογράφος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

Χάρτης δεικνύων τὴν εἰς τὸ τρίγωνον Καβαντάρ παράταξιν τῶν Συμμάχων κατὰ τὰς προσφάτους μάχας εἰς τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον. Ἡ δεινότερα μάχη συνεκροτήθη εἰς τὰ Στενὰ τοῦ Δεμίρ Καπού, ὅπου οἱ Ἀντιστρεγογερμανοὶ καὶ οἱ Βούλγαροι ἐνισχυθέντες ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς στρατιᾶς τοῦ στρατηγοῦ Μπογιατζήφ κατίσχυσαν καὶ ἠγάγασαν τοὺς Ἀγγλο-Γάλλους εἰς ἀποσυρθεὶν συμπτυσσόμενοι. Μετὰ τὰς μάχας ταύτας οἱ Σύμμαχοι ἐξακολουθοῦντες ν' ἀντιτάσσονται, ἐσχημάτισαν νέαν σειρὰν προχείρων χαρακωμάτων, ἐπίσης δὲ καὶ δευτέραν τοιαύτην σειρὰν ἀμύνης πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὸ Κιλκίς. Ἡ εἰκὼν δεικνύει ἐπίσης καὶ τὰς τελευταίας πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ Μοναστηρίου θέσεις τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ.

Τὸ κινητὸν Ἀγγλικὸν νοσοκομεῖον τῆς κ. Πάγκετ, τὸ τελειότερον εἰς τὸν Βαλκαν. πόλεμον. Διακρίνεται ἡ κ. Πάγκετ, μία νοσοκόμος, στρατιωτικοὶ Ἀγγλοὶ ἰατροί, νοσοκόμοι καὶ μερικοὶ Ἀγγλοὶ τραυματίαι καὶ ἀσθενεῖς